

МИЛА МОЯ ПУБЛИКА, ЖИВ СЪМ, ВАШ СЪМ!

По материали от печата, снимки: архив

Всенародният любимец на публиката Георги Калоянчев отпразнува през април 50-годишен юбилей на сцената на Държавния сатиричен театър „Алеко Константинов“. По време на бенефиса българската театрална гилдия го призна за крал, бог и за единствения министър в историята на България, който остана цели 50 години в Министерството на сатирата, хумора и забавата.

На своята любима сцена Георги Калоянчев е изиграл 55 роли. Обявената за бенефис вечер едва ли е последното му излизане на сцената. „Запазете си билетите и местата и елате след 10 години на шейсетгодишнината“, призова зрителите Калата по време на бенефисния спектакъл „Калоянчев и приятели“. Министърът на културата Стефан Данаилов награди големия български актьор с плакет „Златен ритон“ и 5 000 лв. за постигнати високи творчески резултати и принос в развитието и популяризирането на българската култура. „Завиждайте ми на мандата! Ти си единственият министър в историята на България, който изкара цели 50 години в Министерството на сатирата, хумора и забавата. За тия 50 години рейтингът ти постоянно растеше и вече май е космически. Доказателство за това е, че от известно време публиката те забеляза да носиш скафандър и да хвърчиш на сцената на Сатиричния театър заедно със Стоянка Мутафова. Освен това ти си единственият министър, на когото хората не държат сметка за командировки и който, без да му мерят рейтинга, има най-високо обществено доверие и подкрепа, изразяваща се най-вече в аплодисменти и усмивки“, отбеляза в поздравителния си адрес до Калоянчев Стефан Данаилов. Комиците подариха на Георги

Калоянчев корона от масивно сребро, на която пише: „Калата – кралят на комедията“. Никола Анастасов се появи на сцената като Зевс и присъди на Калоянчев ранга „бог“, като добави, че прави това по поръчка на управляващата тройна коалиция. От

Съюза на артистите Калата получи истински меч и бе провъзгласен за най-достойния рицар на българския театър. Стоянка Мутафова каза, че мечтата ѝ била да играе с Чарли Чаплин, но че всъщност е спечелила, защото е играла с Георги Калоянчев.

Калоянчев за себе си и за сцената:

Когато обичаш театъра, ролята е почти готова. То е като да обичаш

истински жена. Само тогава любовта те изпълва, когато се отдадеш изцяло. Актьорът е суетен човек – колкото и да

се преструва, че популярността не го интересува, хубаво му е хората да го познават. Честно си казвам, че ако се случи хората да ме забравят, да ме отминават като непознат на улицата, аз няма да го преживея. Почитателите са стимулант, те ти инжектират жажда да направиш нещо по-хубаво от това, което си направил досега, да ги възторгнеш

и да получиш в отплата възхищението им. А мама беше най-разпалината ми фенка! Ще дойде на театър, ще гледа и след това ще заяви на всеослушание: „Мама, ти си най! Ти, мама, си най! И Парцалчето играй, и Стоянчето играй, ама ти си най!“ И така високо говори, че да я чуят всички, да се обърнат, да я видят и да ѝ завидят какъв син има... Милата мама!

Не се оплаквам – доволен съм от пътя, който извървах. Аз съм един от щастливите актьори, изиграх прекрасни роли – класика, съвременни. Нямам паузи, нямам периоди на бездействие. Бездействието би ме унищожило. Много добре си знам какво мога и какво не мога. Не мога, например, да играя

един Ромео. Като се погледна в огледалото – какъв Ромео съм аз! Виж, бих могъл да бъда Ричард III. Но не се случи. Сега вече е късно. По-добре да има нещо пропуснато, отколкото нещо излишно... Дали ще се наситя някога да играя? От дете съм я залюбил тази игра, та и сега. Нямам умора за нея. Народът вика: „Луд умора не знае!“ Всеки, който се е обрекъл на някакво изкуство, трябва да носи малко лудост в себе си.

От много изкушения в този живот се опазих. Само едно ми остана и ще ме владее докрай: изкушението да играя! Изкушението да се провикна:

МИЛА МОЯ ПУБЛИКА, ЖИВ СЪМ, ВАШ СЪМ!

Другите за него:

Той много се смее на сцената – като мене. Двамата сме най-смешливите.

А това е най-страшното – да се разсмееш на сцената. И е най-сладкият смях. Но ние с Калата не сме весели хора. И той, и аз

сме малко замислени, все сме вгълбени в своите проблеми.

Стоянка Мутафова

Аз му викам Щастливеца, защото той е един от най-щастливите актьори в България – еднакво умее да играе и комедия, и трагедия. Умее да накара залата да го приеме такъв, какъвто той желае да се покаже. За това трябва талант и професионализъм.

Никола Анастасов

Голямо нещо е той, един от тези български актьори, които трябва да останат в пантеона на най-доброто, което се е пръквало на българска земя. Известни са големите му роли в театъра. Без да подценяват другите му добри роли в киното, такъв актьорски пик като Бай Ганьо, той едва ли ще се повтори

Иван Ничев

Калоянчев просто няма мярка. Той е извън всякакви мерки. Господ много му е дал. Аз съм играл 550 с него „Сако от велур“. Докато играехме, ние сме спирани на сцената, за да го гледаме как той играе. Той просто ни омагьосваше.

Славчо Пеев

...За шейсетгодишнината на Георги Калоянчев написах пиесата „Господин Балкански“, която има живот и до ден-днешен. Разбира се, заслугата е на Алеко, но с премиерата на тази пиеса бе свързано нещо знаменателно. Важни партийни ръководители от по-младата генерация бяха посетили един от предпремиерните спектакли и направили забележка на Станислав Стратиев, тогава директор на Сатиричния театър, че в текста прекалено много се хулят философите и учените глави. Така беше. Ганьо Балкански никак не ги обича. Но, разбирате ли, това можело да бъде в услуга на някои хора, тъй като и без туй в ЦК, а и в Политбюро, имало настрояния срещу по-ерудираниите, по-научните кадри в партийното ръководство.

Класическото съчетание „някои хора“ си живурка и днес, и не

говори добре за дните, в които живеем. Аз лично подозирах защо по-неуките в ЦК ще се идентифицират с бай Ганьо, но си мълчах по въпроса. По-драматични бяха възраженията за финалния монолог на главния герой, който завършваше с думите: „Може да си мислят някои, че на бая ви Ганя времето е минало, ама ей ма, тук съм, жив съм, ваш съм!“ Е това „ваш съм“ силно разтревожи критиците. Възможно ли е Ганьо Балкански да е жив след четиридесет години социалистическо общество, и да е наш при това. Махнете го това „ваш съм“.

Откровено казано, все едно ми беше дали Калоянчев ще казва „ваш съм“ – пиесата достатъчно добре го доказваше. Жалко беше това изискване, но аз, за всеки случай, рекох на Калата: „Ако искаш, не казвай ваш съм, а здрав съм!“ „Добре, Жоро!“ отвърна той. Дойде премиерата и финалният монолог, Георги Калоянчев се изтъпанчи и завърши тържествуващо: „Ама, ей ма, тук съм, (повисоко) жив съм, (още по-високо) здрав съм, (най-високо) ваш съм!..“ Такъв е Калоянчев – актьорозавър!

Георги Данаилов

Георги Тодоров Калоянчев (Калата) е роден в Бургас на 13 януари 1925 г.. След отбиване на военната си служба, се записва в бившето театрално училище в София. През 1952 г. завършва актьорско майсторство в ДВТУ „Кръстьо Сарафов“. През 1951 г. руският режисьор Борис Бабочкин (по онова време поставил три пиеси в Народния театър) забелязва младия актьор в „Буря“ на Островски. Веднага след завършването на института Калоянчев е приет в трупата на Народния театър. Дебютира в киното с филма „Утро над родината“ (1951) – в ролята на циганчето. През 195 г. се снима за втори път в киното – филмът е все на същата „производствена“ тема – „Димитровградци“. Но преди това е настъпил временен застои – 5 години, в които Калоянчев не получава почти никакви роли, които да отговарят на творческия му потенциал. Точно в този период Калоянчев преминава от Народния в трупата на скоро създадения Сатиричен театър. Следва и поредица от незабравими образи в незабравими филми – щангистът в „Специалист по всичко“ (1962), Кондов във „Вълчицата“, инспекторът в „Инспекторът и нощта“, фокусникът в „Най-дългата нощ“ (1969), Риксата в „Привързаният балон“ (1969), Джордано Бруно в италианската продукция „Галилео Галилей“ (1969), Езоп в „Езоп“ (1971), „Нощните бдения на поп Вечерко“ (1981), „Бон шанс, инспекторе!“ (1984), „За къде пътувате?“ (1990)... общо повече от 50 игрални филма. През 1990 година режисьорът Иван Ничев засне „Бай Ганьо заминава за Европа“ с Георги Калоянчев в ролята на прочутия българин. Оказа се, че това е един от най-гледаните филми през първата половина на 90-те. През 2006 г., излиза своеобразното продължение „Бай Ганьо се завръща от Европа“. Сценарият е писан специално за големия актьор. През 2006 година след многото други призове и отличия, Калоянчев получава и наградата на Съюза на артистите за цялостно творчество. Но най-голямата награда за него си остава званието „народен артист“ – в най-истинския му смисъл на всенароден любимец от близо половин век. Автор е на автобиографичната книга „Жив съм, ваш съм!“ (2003).